

langt større Sægtkommen mod de Krav, som stilles fra Herrens Side. Men for at komme tilbage til de Forbringere, som den ærede Forespørger kom med, kan saa ikke ærede Medlemmer se, hvad der staar i Udsigt? Vi skulde have flere Udskrivningschefer, flere Embedsmænd, det var tydelig nok udtalt, for at undgaa disse ganske simple Ulemper, som man, hvad der ogsaa blev sagt af den ærede sidste Taler, godt kunde fjerne ad rent administrativt Bei. Sa, saa skal man have en ny Anstalt, saa skal man se, hvad jeg antager heller ikke vil være videre opbyggeligt for Befolkningen, en saadan Kommission reise omkring som den, det ærede Medlem stillede os i Udsigt, og i denne Tale faae jeg perspektivisk Noget i det ærede Medlems personlige Stilling, som fylder mig med visse Ængstelser med Hensyn til Fremtiden, ialtsald naar det skal antage Form af Forslag. Nei, jeg tror i Virkeligheden ikke, at de Ulemper, som det ærede Medlem har paataalt, ere saa store; jeg tror, at de temmelig let kunne fjernes, og jeg tror, at naar det ærede Medlem har talt om, at der er en Kapitain, der kommer i Ny og Næ til Sæssionerne, og en Læge, der heller ikke er kjendt med Forholdene, og som ligeledes kun kommer der i Ny og Næ, saa er det dog Krigsbestyrelsens egen Skyld, naar det er saaledes. Den kan jo udmelde visse Officerer, hvis Korpssaanden kan taale det, som kunde paatage sig dette Hverv. Jeg faae under Forhandlingerne forleden Dag, at der var ligesom en uhyre Ængstelse for, at Folk af Intendanturkorpset skulde kaldes Officerer og have Grad sammen med de Andre; der var en frygtelig Ængstelse for, at disse Mænd skulde kunne behandles paa samme fine Maade, som de andre Medlemmer af Herren. Dette forekommer mig ogsaa stridende imod den Mand og Tone, vi skulle se at faae i vort Forsvar; men paa den Maade fremkommer der ikke nogen særegen Værelse for de Militære, naar de affordre sig saa skarpt fra hele Befolkningen. Lad dem, der kjende til Sæssionsvæsenet, have med det at gjøre, og ikke, fordi de have dette specielle Kjendskab, blive sat ned i en ringere Grad. Hvad Ægevæsenet angaar, da skal jeg, hvis den ærede Forslagsstiller vil have nogen yderligere Assistance, være rede til at støtte ham, men jeg vil heller have en civil Læge med end Deres militære Læger med, det vil jeg sige Dem. Med det Kjendskab, jeg har til Militærlægerne, ligesom Historien med den sjæve Rekrut, har jeg fulgt de Herrer, som havde med den Sag at gjøre, lige til nu, og jeg er ikke fravegen den Mening, jeg havde om dem dengang. Militærlægerne blive meget let smittede af den samme Tone og staa ikke i det Forhold til Befolkningen og Menneskeheden, som de egentlig skulde. Jeg vil ønske, at de unge Mennesker — det er vore Sønner, husk paa det! — maa blive behandlede paa en saadan Maade, at der virkelig

sker Ret og Skjel til alle Sider. Hvis man altsaa ønsker mere civilt Bægtstøn ved Sæssionerne, saa skal jeg være med, men ikke mere militært. — Naar jeg har taget Ordet i denne Sag, er det, fordi jeg mere end Andre kan huske den Kamp, vi havde for at opnaa den Tilstand, vi nu have, og som Befolkningen befinder sig vel ved og som egentlig talt er et Værn mod, at Militærvæsenet kan siges at have Hals og Haand over det unge Mandskab. Den Tilstand fik vi endelig bort, og vi fik en anden; men det forekom mig, at det ærede Medlem i sit Foredrag udtalte sig for at komme bort fra den igjen; det vil jeg søge at modstætte mig saa meget, som jeg er istand dertil. — Saa kom vi til Nummerbytningen. Ville de Herrer være saa venlige at tænke paa, hvad der kunde ligge bagved Tanken om at faae Nummerbytningen affattet. Det skal jeg nu ikke tale om i dette Øieblik men ønskes der videre Oplysninger om den Ting, skulde de nok komme.

Bøffen: Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Foranstaltninger, hvortil der udtales Medvirning fra Lovgivningsmagtens Side. Hvad der derimod kan gjøres administrativt er et andet Spørgsmaal, som ofte er fremdraget under de tidligere Forhandlinger om dette Punkt. Jeg tog Ordet i Anledning af en Ytring fra den høitærede Justitsminister, som ikke ganske beroligede mig i samme Grad som den sidste ærede Taler. Den meget ærede Justitsminister nævnte nemlig, at Reglerne for Udtagelsen, for Bedømmelsen ved Sæssionen nærmest vedkom Krigsbestyrelsen og kun emanerede gennem Justitsministeriet. Det er denne Ytring, som forekom mig at være noget paafaldende, thi der ligger jo i denne Ytring, at det skulde staa i Krigsbestyrelsens Magt at indrette Forbringerne ved Sæssionerne saaledes, at disse til Liden gav et større Udbytte og til andre et mindre. Det vil aabenbart være at forbigaa eller omgaa Reglerne for den almindelige Vernepligt, thi det vilde være at bringe Hensyn ind i dette Bedømmelsesforhold, som ere absolut uberettigede. Det forekommer mig, at Vernepligtlovens Forbringere i den Henseende kun kunne bestemmes af et Ægesyn. Det maa være medicinale Autoriteter, som opstille de Forbringere, som maa gjøres gjældende ved Sæssionerne, og ingen andre. Kommer man til nogetsomhelst andet Hensyn, kommer man til at virke ubilligt til den ene eller den anden Side, enten til at faae for mange eller for faa med; men Reglen for at udtage dem paa Sæssionerne maa ikke være en Bei, ad hvilken Krigsbestyrelsen vilkaarlig til een Tid kan udtage et større Rekrutantal, til anden Tid et mindre. Det er er det, vi tidligere paaklagede, at Tendensen gik i Retning af at indskrænke Udskrivningsmagten ved Sæssionen. Hvis Tendensen nu skulde blive den modsatte, kan ogsaa jeg for mit Vedkommende